

РЕШЕНИЕ

№ 835

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8829** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. Г. Т., депозирана чрез адв. А., против Решение от 24. 09. 2019 г., постановено по НАХД № 1363/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, 101-ви състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-024977 от 12. 12. 2018 г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ за извършено нарушение на чл. 104а от ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Подробни съображения са изложени в депозирана писмена защита. Иска се отмяна на решението, като се постанови ново, с което да се отмени издаденото наказателно постановление.

Ответникът – СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изпраща

представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

С акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия Д № 0746871 от 16. 11. 2018 г., издаден от мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР е установено, че на същата дата /16. 11. 2018 г. /, около 10. 40 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], К. Т. управлявал л. а. марка "Опел" с ДК СВ 38 51 ВХ, като по време на управление на автомобила, използвал мобилен телефон, без устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му и без поставен обезопасителен колан, с който е оборудван автомобилът. В акта е отразено, че са нарушени разпоредбите на чл. 104а и чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на посочения акт било издадено и НП № 18-4332-024977 от 12. 12. 2018 г., издадено от Началник Група към СДВР, отдел "Пътна полиция" при Столична Дирекция на вътрешните работи /"ПП" при СДВР/, с което на жалбоподателя било наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл. 104а от ЗДвП, както и административно наказание "глоба" в размер на 50 /петдесет/ лева за извършено нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В хода на производството пред районния съд бил разпитан и в качеството на свидетел и актосъставителят С. К., който посочил, че поддържа изцяло описаното в акта фактическо установяване.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е направил извод, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на оспореното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на К. Т. е ангажирана правилно за нарушения на чл. 104а от ЗДвП и на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, като е приел, че законосъобразно на същия са наложени глоби в размер на 50 /петдесет/ лева за всяко от извършените нарушения, които административни наказания са в законоустановения минимум.

Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, Софийският районен съд е събрал всички относими доказателства по спора и е установил правилно фактическата обстановка. При реализираната проверка за съответствие на решението с материалния закон, настоящият състав намира, че при обективно възприетата фактическа обстановка по

делото, районният съд е изградил правилни изводи за законосъобразност на наказателното постановление.

Според нормата на чл. 104а от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Посоченото нарушение е формално, на просто извършване, за изпълването на състава на което е достатъчно използването на мобилен телефон, без да е включено устройство, което да позволява използването на телефона без участие на ръцете. За осъществяването на посоченото нарушение не е необходимо да е настъпил друг съставомерен резултат, както правилно е отбелязал районният съд.

Настоящата касационна инстанция споделя извода на районния съд, че жалбоподателят е осъществил и нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно чиято разпоредба водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. От събраните писмени и гласни доказателства пред въззивния съд безспорно е установен фактът на извършеното административно нарушение, поради което правилно е наложена и санкцията в законоустановения размер от 50 /петдесет/ лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП.

Законосъобразно районният съд не е приложил разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН по отношение на извършените нарушения. Същите не се отличават с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения по чл. 104а от ЗДвП и по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Приложението на чл. 28 от ЗАНН е правна възможност, а не задължение на решаващия орган, поради което и необсъждането на предпоставките за маловажност, в случай че такива не са установени, не представлява и процесуално нарушение.

Не се споделят и твърденията в касационната жалба, че съдът е следвало да изиска обяснения от административноказващия орган. В производството по ЗАНН административнонаказващият орган действа като правораздавателен орган и е недопустимо фактите и обстоятелствата, предмет на издаденото от него наказателно постановление, да се установяват чрез неговия разпит.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийския районен съд е валидно допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, и същото следва да бъде оставено в сила

Поради изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24. 09. 2019 г., постановено по НАХД № 1363/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, 101-ви състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

